

Μικρά βήματα επαναπροσέγγισης με μεγάλη αξία για την Ειρήνη στην Κύπρο (Ηλεκτρονικό Άρθρο)

Ιστορικό Σημείωμα

Αυτό το ηλεκτρονικό άρθρο δημοσιεύτηκε τον Δεκέμβρη του 2024 στην ιστοσελίδα της [Εργατικής Δημοκρατίας](#).

Περιεχόμενο

Μικρά βήματα επαναπροσέγγισης με μεγάλη αξία για την Ειρήνη στην Κύπρο

Την τελευταία περίοδο παρακολουθούμε να εξελίσσεται μια κόντρα ανάμεσα στις δυο πλευρές στο νησί μας με τους δυο ηγέτες, Χριστοδουλίδη και Τατάρ να υπερθεματίζουν για το ποιος έχει την καλύτερη διάθεση για να επαναρχίσουν οι διαπραγματεύσεις για μια συνολική διευθέτηση στο Κυπριακό.

Ο μεν Χριστοδουλίδης επαναλαμβάνει συνεχώς ότι είναι έτοιμος να επαναρχίσει από εκεί που έμειναν οι διαπραγματεύσεις στο Κραν Μοντανά και ο Τατάρ να απαντά, βεβαίως, αν αποδεχθείτε πρώτα την κυριαρχική ισότητα.

Είναι φανερό ότι κανείς από τους δυο δεν έχει την παραμικρή διάθεση να μπει σε ένα διάλογο και να κάνει υποχωρήσεις με στόχο μια κοινά αποδεκτή διευθέτηση του Κυπριακού. Είναι και οι δυο υπόλογοι στα εθνικιστικά κόμματα που τους ανέδειξαν στην εξουσία και τους στηρίζουν.

Τέτοιου είδους ισορροπίες όμως μπορεί να αποδειχτούν εξαιρετικά επικίνδυνες, ιδιαίτερα σε μια περίοδο που η ευρύτερη περιοχή μας χαρακτηρίζεται από αστάθεια, εντάσεις και συγκρούσεις, όπως συμβαίνει στη Γάζα, στην Ουκρανία, στη Συρία, το Ιραν, τη Σομαλία.

Αυτό το πλέγμα συμφερόντων προσπαθεί να αξιοποιήσει η κάθε πλευρά και να επωφεληθεί. Ο Χριστοδουλίδης συναντιέται με τον απερχόμενο πρόεδρο των Ηνωμένων Πολιτειών και ο Τατάρ πάει στη σύνοδο κορυφής του οργανισμού Τουρκικών κρατών στο Μπισκεκ της Κιργιζίας για να ζητήσει αναγνώριση.

Είναι φανερό ότι δεν είναι η ειρήνη που τους απασχολεί, αλλά η διασφάλιση των δικών τους συμφερόντων. Το ίδιο ισχύει βέβαια και για τις μητέρες πατρίδες, αλλά και για όλες τις άλλες δυνάμεις που επεμβαίνουν σαν μεσολαβητές, τη Βρετανία, τις ΗΠΑ, την ΕΕ και τη Ρωσία. Κανείς από αυτούς δεν δίνει δεκάρα για τους Ελληνοκύπριους και Τουρκοκύπριους εργαζόμενους, τους πρόσφυγες, τους ομαδικούς τάφους και τους αγνοούμενους. Το μόνο που τους ενδιαφέρει είναι να συνεχίσουν απρόσκοπτα να χρησιμοποιούν το νησί για τους δικούς τους σκοπούς.

Αν θέλουμε ειρήνη και επανένωση, αν θέλουμε να ζούμε σε συνθήκες δημοκρατίας και ευημερίας, αν θέλουμε να ζούμε σε ένα νησί που να είναι γέφυρα φιλίας των λαών της περιοχής και όχι ορμητήριο των ιμπεριαλιστών, θα πρέπει να κτίσουμε το κοινό μέτωπο ελληνοκυπρίων και τουρκοκυπρίων

εργαζομένων ενάντια στη λιτότητα και τον εθνικισμό, ενάντια στις ιμπεριαλιστικές επεμβάσεις και τη χρησιμοποίηση του νησιού μας σαν το αβύθιστο αεροπλανοφόρο τους.

Η αριστερά μπορεί και πρέπει να μπει μπροστά σε μια τέτοια προοπτική, να κτίσει ένα ταξικό, διεθνιστικό κίνημα που να προβάλλει τα δικά του αιτήματα, τη δική του ατζέντα. Που να μπορεί να σπρώξει να ξεπεραστούν οι κόκκινες γραμμές των αρχουσών τάξεων και των ιμπεριαλιστών, που επεμβαίνουν για να εξασφαλίσουν τα δικά τους συμφέροντα. Η διάθεση υπάρχει μέσα στη κοινωνία και στις δυο πλευρές. Αυτό διαπιστώνουμε κάθε φορά που οργανώνονται δικοινοτικές εκδηλώσεις.

Η αριστερά πρέπει να μπει μπροστά και να προτείνει μέτρα και δράσεις που να καλλιεργούν, τη συνεργασία, τη συμφιλίωση και την επαναπροσέγγιση. Υπάρχουν πολλά που μπορεί να κάνει. Υπάρχουν όμως κάποια μικρά βήματα που θα μπορούσαμε να κάνουμε και να έχουν άμεσα θετικά αποτελέσματα για τους απλούς ανθρώπους και των δύο πλευρών. Βήματα που θα πρέπει να κάνει η πλευρά μας χωρίς να ζητά ανταλλάγματα γιατί αυτό θα μπορούσε να τα οδηγήσει σε αποτυχία, και κατά συνέπεια σε περισσότερη ένταση.

Θα αναφέρω ένα πολύ χαρακτηριστικό παράδειγμα για ένα τέτοιο μέτρο που θα μπορούσε να αγκαλιαστεί από μεγάλα τμήματα του πληθυσμού και στις δυο πλευρές. Είναι κάτι που το ανέδειξα και στην περσινή μου ομιλία και το θεωρώ πολύ σημαντικό και το επαναφέρω.

Στο βορρά ζουν χιλιάδες παιδιά που γεννήθηκαν από ένα Τουρκοκύπριο γονιό και ένα που ήλθε στο βορρά από άλλη χώρα. Σε αυτά τα παιδιά δεν παραχωρείτε η κυπριακή υπηκοότητα γιατί ο ένας γονιός μπήκε στη Κύπρο από παράνομο λιμάνι ή αεροδρόμιο. Το ίδιο παιδί αν γεννιόταν από τους ίδιους γονείς στην Αγγλία ή τη Δανία ή ακόμη και στη Τουρκία, θα μπορούσε να αποκτήσει την κυπριακή υπηκοότητα. Η παραχώρηση υπηκοότητας σε αυτά τα παιδιά δεν θα κόστιζε τίποτα στην ελληνοκυπριακή πλευρά, και θα πρόσφερε πολλά στους Τουρκοκύπριους γιατί αυτά τα παιδιά θα μπορούσαν να ασκούν τα δικαιώματα που απορρέουν από την κυπριακή υπηκοότητα στην Ευρώπη και τον υπόλοιπο κόσμο. Είναι ένα καθαρά ανθρωπιστικό θέμα. Αλλά παρ' όλα αυτά η κυβέρνηση μας δεν το κάνει.

Ένα δεύτερο μέτρο αφορά τη συμφωνία για τη διευθέτηση. Στις διαπραγματεύσεις στο Κραν Μοντανά συζητήθηκε η αποτελεσματική συμμετοχή των Τουρκοκυπρίων στη διακυβέρνηση και έφτασαν πολύ κοντά σε συμφωνία πριν ο Αναστασιάδης σηκωθεί και φύγει.

Ουσιαστικά εκείνο που συζητήθηκε ήταν ο τρόπος με τον οποίο οι Τουρκοκύπριοι θα διασφαλιζόνταν από αυθαιρεσίες της πλειοψηφίας που θα είχε τον έλεγχο της Κεντρικής Κυβέρνησης. Έτσι συζητήθηκε να υπάρχει πρόνοια που να προβλέπει ότι για κάθε απόφαση της Κεντρικής Κυβέρνησης να υπάρχει, τουλάχιστο μια θετική τουρκοκυπριακή ψήφος. Δηλαδή αν η Κεντρική Κυβέρνηση θα είχε δέκα μέλη, ας πούμε 6 Ελληνοκύπριους και 4 Τουρκοκύπριους, για να είναι έγκυρη οποιαδήποτε απόφαση, θα έπρεπε να έχει και την έγκριση ενός από τους 4 Τουρκοκύπριους Υπουργούς. Αυτό η ελληνοκυπριακή πλευρά δέχονταν να ισχύει μόνο για σημαντικά θέματα εξωτερικής πολιτικής και όχι για όλα τα θέματα που θα αποφάσιζε το Υπουργικό Συμβούλιο.

Ήταν κάτι δηλαδή σαν το δικαίωμα βέτο που είχε ο αντιπρόεδρος στο Σύνταγμα του '60, αλλά πολύ πιο αδύνατο αφού σε αυτή την περίπτωση χρειαζόνταν απλά η σύμφωνη γνώμη ενός από τους τέσσερις Τουρκοκύπριους Υπουργούς. Ο Αναστασιάδης δεν το δέχτηκε και οι συνομιλίες διακόπηκαν.

Από πού λοιπόν θα συνεχίσει ο Χριστοδουλίδης, που δηλώνει θα συνεχίσει από κει που μείναμε; Αποδέχεται αυτή τη βασική αρχή; Αν όχι ποιο νόημα έχει πραγματικά να ξαναρχίσει η διαπραγμάτευση; Απλά και μόνο για να αποφύγει να φορτωθεί την ευθύνη;

Υπάρχουν πολλά που μπορεί να κάνει η Ε/Κ πλευρά και ο Χριστοδουλίδης, αλλά αυτά είναι δυο πολύ χαρακτηριστικά παραδείγματα που δείχνουν τις προθέσεις και τη διάθεση του για διάλογο και συμφωνημένη λύση.

ρος αυτή τη κατεύθυνση θα πρέπει να κινηθούμε και να τον πιέσουμε όσοι θέλουμε όχι μόνο να εξασφαλίσουμε μια κοινά αποδεκτή συμφωνία που να επανενώνει το νησί μας αλλά και να αξιοποιήσουμε το κίνημα συμφιλίωσης και επαναπροσέγγισης, για να πάμε πάρα κάτω, και να κτίσουμε μια πραγματικά ειρηνική κοινή πατρίδα, της ανοχής, της αποδοχής, της διαφορετικότητας, της συνεργασίας, της δημοκρατίας και της προόδου, μια Σοσιαλιστική Κύπρο.

[Χρειάζεται Αγγλική Μετάφραση](#), [Χρειάζεται Τούρκικη Μετάφραση](#), [Ηλεκτρονικά Άρθρα](#), [Εργατική Δημοκρατία \(Ομάδα\)](#), [Δεκαετία 2020-2029](#), [2024](#), [Λευκωσία](#), [Λευκωσία \(νότια\)](#)

From:

<https://movementsarchive.org/> - **Κυπριακό Κινηματικό Αρχείο**

Cyprus Movements Archive

Kıbrıs Sosyal Hareket Arşivi

Permanent link:

<https://movementsarchive.org/doku.php?id=el:digital:ergatikidimokratia:epanaproseggisi2024>

Last update: **2025/04/20 19:32**

